

SZŐCS PETRA

Hidegkúra

A reggeli jeges zuhanyfürdő után
hosszú séták fejfedő nélkül, nyári ruhában,
mintha nem látnánk a havat.
Azt mondtad, megerősít,
és kérted, hogy apróbbakat lépjünk.
Utána lázasan feküdtünk hetekig
a zománcozott ágyakon.
A konyha, a fehér fürdő és a hideg szoba
lopott villanykörön voltak. Egy éjszakán
vezetéktűz végzett veled.
Én jól vagyok, sokat fényképezek.
Csak akkor jutsz eszembe, ha áramszünet van,
és a vészfények kidobják a korlátok árnyékát a hóra.

Új ceremónia

Ha elvinnélek a Felejtés templomába,
mosolyogva jönnék ki onnan, egyedül.

A Portemplom papja meg akarja győzni a híveket,
hogy a mennyország kicsi és szürke,
szürke és szép, mint a gyerekkor.
Csak mosolyogsz a mellékhajóban,
és kockás sáladdal eltakarod az arcod.

Menjünk inkább a régi szobádba.
Az égen hold van, de nem telihold.
Ha a sötét előszobán átjutunk,
már tapogatózás nélkül is megtalálod az ágyad.
Én odaülök a szélére, és százszor
megkérdem majd, mit tudsz a másvilágról,
hátha a végén megmondod az igazat.

Fényképeken néha

Fényképeken, szemből néha jól mutatok,
mert nem látszik a másik arcom,
hátral a tarkómon.
Sokszor odacelluxozom a hajam,
de hamar szabaddá teszi
lelapított ajkait, félrefújja a tincseket,
és maró szemeivel addig követi a járókelőket,
amíg be nem kanyarodnak.
Egyszer, amikor a Duna-parton sírtam,
állítólag röhögött.

Azzal vigasztalnak, hogy másnak rosszabb,
de ezt nem hiszem. Van, hogy én is
ezzel vigasztalom magam.
Akárhogy gyűlölöm,
készületlenül fog érni a halál.

Csak egy panorámaképen szerepelünk együtt,
a Bükkben készítette nagyapám.
Mikor először villant a vaku,
a felhő fölöttünk gránátalma volt,
mikor másodszor villant, már tiszta volt az ég.

SZÖLLŐSI MÁTYÁS

(11)

Pontosan tudtam hogy megfizetek majd mindenért
Nem volt vita
itt nincs helye semmiféle vitának A városnak is csak afféle
dermedt béna arca
fordul felém egyöntetűen jelezve hogy a némaságra
némaság a válasz –

s hogy egyszerre feltár és bezár az Először csak a
légmozgás zavart
A neszek mindig egymásra rakódásának most már
egyértelmű hiánya
Csökkenés zsugorodás a léptekről leolvasott szinkópának
a nagyon is zavaró

döccenése miben semmi harag és semmi béke A fények
élesebbek
A tapintás hol finomabb hol durvább Van hogy enyhébb
simítás jelzi azt
aki szeret még vagy ajtócsapódás ahol a nyikorgás egyre
tompább közöny

és csak egy szűk regiszteren hatolhat át a hang – zárt egy
egészen
lecsupaszított közön végül a sziszegés személytelen már
szinte gúnyos nevetése
oldódik ki egy mozdulatból amelyben semmi jel az újjá
születésre

Szinuszhang hosszan Zúgás néma csönd Két részvét közt is
tetszhalálban miközben valami nyirkos homály terül szét
crescendo utánam

Búcsúlevél C.-nek

Nagy voltam szónoklataimban Nem volt csatorna miben
bent ragadt
volna a legkönnyebb emberi nedv mely egyúttal a legfáj-
dalmasabb is
Ezzel teltek be napjaim

A hangokra sokáig nem figyeltem a játék fontossága hol-
mi frázis volt csupán
A kéz csak eszközként előttem évekig biztos alap támasz-
kodáshoz
Nem is a nyelv hozta meg a sikert inkább egy mozdulat
egyszerűsége

Közöny nem kergethetett el egyetlen egy tekintetet sem
Szomorúság nem
létezett csak ráhagyatkozás szavaimra A szemek mereven
a rögzítés kín
Döbbenet terül rá az arcra néha láthatod te is ha figyelsz

Azt sem lehetne mondani hazudtam – legfeljebb hogy
hallgatásom jókor érkezett
Sokan nem tudják töprengésük mérgezett nyíl hegyes
akár a tekintet amely
kikényszeríti Talán máshogy nem is negédes álom volt
amelyre vágytak

de szikárságom elűzött minden manírt ami a kétkedésnek
alapja lehet
Brutális színházat emeltem Megtört kezét mutattam föl
holott csak elbeszéltem mindannyiunkra érvényes törté-
neted

TATÁR SÁNDOR

Adáshiba (ad infinitum?)

Antennaként, Uram, a térbe állítottál;
sokáig vettem milyen jó adást!
De horror lett a műsor, s ekképp most már
nem dekódolok évek óta mást.

A szívemből is, lásd, már-már kifogynál,
ha nem hinném a *mégis*-folytatást;
nem hagyhatsz abba „végső” mondatodnál –
egyszer még tékozolnod(?) kell rám szóvarázst.

Dióda, membrán, s ki tudja, mi minden
hiába vár (és mégis vár nagyon),
mert nincs itt még a kimúlás sem ingyen –
csak vegetáljak szívós váltóáramon.

Tovább kell még itt készenlétben állanom.
A silány élvek nyáját hiába irigylem;
mi rám talál, az *épp nekem* szánt fájdalom,
s itt kell fölállnom újra, épp ebben a ringben.

Mint aki szörnyet győzni indul, ám nincs Ariadné,
s nem ad a labirint fonál nélkül esélyt –
S már nem mondhatom: „Ha arra riadnék...”:
az ösvényemről lábam már régen letért.

Mit várhatnék ezért az elszúrt életért?
S *biztos'* jó volna, hogyha akadna, ki ad még
haladékot, hitelt, s hogy mennyire megért –
ki tudnék akkor lépni vagy sírva vigadnék?

Ki ezt írja, útközben rútol megrekedt,
mi foszlányokban eléri, csak kórdal.
S hogy reménymorzsák se érkezenek...!
– a fülelő el sem hiszi, hogy jól hall.

Nem úgy gyötrettem, amint arról szó vall.
A mindennapok elképesztenek,
s a nyüzsgő nép. – Ne fáradj emanációval.
Maradj csak láthatatlan. De érezelek.

JÁSZ ATTILA

névnapima

egy nap, amikor leveszem magamról
e sokat használt, földi nevet és újra
meztelen leszek, és kiderül végleg,
névtelenül születtem, névtelenül élek,
névtelenül alszom, névtelenül félek,
névtelen gondolkozom, névtelen érzek,
egyedül és névtelenül halok majd meg,
csak mindig tudjam ezt, ezt tudjam csak,
erre kérlek, uram, csak addig éljek.